

2e Jaargang
April 1947
Nummer 7

DE H. A. V. ER

OFFICIEEL ORGAAN DER H. A. V. «HAARLEM»
VERSCHIJNT IN DE 2e HELFT VAN IEDERE MAAND

Redactie-Commissie: D. Hagtingius — G. v. Berkel — J. Drees — H. Schreuder
Redactie-adres: PERSEUSSTRAAT 31, HAARLEM-NOORD, TELEF. 23191

VAN DE REDACTIE

Woensdag 3 April zal in de geschiedenis van de Haarlemse atletiek geboekstaafd blijven als een zeer belangrijke dag. Op die dag immers nam de Haarlemse gemeenteraad het voorstel van B. en W. aan om over te gaan tot aankoop van de gronden van de IJclub aan de Kleverlaan. Op deze gronden zal een sportcomplex worden aangelegd, waaronder een sintel- en ijsbaan.

Eindelijk dus. Weliswaar zullen we nog moeten afwachten, wanneer met de aanleg een aanvang gemaakt zal worden, doch het feit, dat ditmaal niet alleen de belangen van de atleten op 't spel staan, maar ook die van de schaatsenrijders, doet ons hopen, dat hiermede niet te lang gewacht zal worden. En over die aanleg zouden wij het in de volgende regels graag even willen hebben. Ons land beschikt voor de aanleg van een goede sintelbaan over zeer weinig deskundigen. Onze vereniging kan zich gelukkig prijzen een lid in haar midden te hebben, dat werkelijk als zodanig beschouwd kan worden. Wij zouden het bestuur ten zeerste op het hart willen drukken, bij de gemeentelijke instanties alles in het werk te stellen, dit lid, wiens naam door zijn recente publicaties over dit onderwerp in ons blad ongetwijfeld bekend is en zo nodig ook andere sintelbaanexperts uit de Unie — wij denken hierbij b.v. aan den huidige voorzitter van de N.T.C. — als adviseurs bij de aanleg te doen inschakelen. Want nu na lange jaren wachten ten slotte toch de Haarlemse sintelbaan schijnt te komen, nu moet het ook iets goeds worden, dus niet te hard en niet te zacht, maar precies zoals het zijn moet. En daarom, bestuur, nog-

maals, zorgt er voor, dat vooral hier de juiste man op de juiste plaats komt, dan zal men ook van de baan in de toekomst kunnen zeggen: „Echt Haarlem!”

OFFICIEEL

Nieuwe leden: R. Berends, p/a v. Olstraat 11, Haarlem-N.

Nieuwe donateurs: T. Klaver, H. Mulierstraat 36, Haarlem-N.; Jac. Geusenbroek, Taludweg 5, Oosterbeek; M. Klaassen, Marsstraat 4, Haarlem-N.

Voorgesteld als lid: H. A. Heyne, Wagenweg 84, Haarlem, door het bestuur. Eventuele bezwaren binnen veertien dagen indienen bij het secretariaat.

Indoortraining. Met ingang van Woensdag 9 April is de indoortraining in het Kennemer Lyceum geëindigd.

Stadiontraining. Op Zondag 13 April werd een aanvang gemaakt met deze training, die waarschijnlijk tot eind Mei zal voortduren.

Kolktraining. Voor hen, die niet aan de Stadiontraining deelnemen, wordt of is de laatste training aan „de Kolk” op Zondag 27 April gehouden.

Avondtraining. Deze training wordt gehouden op het sportveld van de Gemeente Bloemendaal aan de Donkerelaan aldaar op Dinsdag- en Donderdagavond van 7 tot 9 uur en is inmiddels reeds begonnen. Zij, die niet over een fiets beschikken, kunnen dit veld bereiken met buslijn A, die om 18.40 uur van het Stationsplein vertrekt en vervolgens om de 20 minuten. Zij rijden mee tot het eindpunt, vandaar 7 minuten lopen.

Van den penningmeester. In de loop van deze maand is een aanvang gemaakt met het aanbieden der diploma's 1e halfjaar 1947. Aller medewerking wordt verzocht om de inning van de contributie vlot te doen verlopen. In verband met bovenstaande volgen hier, wellicht ten overvloede, de juiste bedragen van de jaarcontributie. Junioren 15, 16 en 17 jaar *f* 7.50; Junioren 18 en 19 jaar *f* 12.—; Senioren *f* 15.50.

Adreswijzigingen: Dr. A. L. C. v. Lier, clubarts, Pieter Aertzlaan 6, Heemstede; B. v. d. Booren, Heemskerkerweg 235, Beverwijk; M. D. Schuitenvoerder, Koningsinneduinweg 1, Bloemendaal.

Nu het baanseizoen nadert, wordt er nadrukkelijk de aandacht op gevestigd, dat men zich voor aangelegenheden betreffende inschrijvingen voor wedstrijden bij den wedstrijdsecretaris J. Hermans, Ceramstraat 11, moet vervoegen. Dus geen aanvraag voor inschrijving richten tot den secretaris, daar dit slechts vertraging geeft.

PERSONALIA

Een advertentie in één der Haarlemse kranten meldde ons het heugelijke feit, dat op 7 Maart op Curaçao een kleine **Matty** geboren is, dochter van **René** en **Matty Erlings**. Onze hartelijke gelukwensen verzegelen het exemplaar van de H.A.V.-er, dat deze maand naar de West gaat.

Nog een verheugend bericht. Zij het nog niet geheel hersteld, heeft **Voorzitter v. d. Mey** op Woensdag 2 April het ziekenhuis weer kunnen verlaten. Nu het zachte lenteweer gekomen is, zal dit zeker zijn invloed op een algeheel herstel niet missen en we hopen dan ook, dat binnen afzienbare tijd de voorzitter de trainingen weer zal kunnen bijwonen. Inmiddels, mijnheer v. d. Mey, zij het dan ook laat, vanaf deze plaats nogmaals een hartelijk welkom thuis.

En zou deze rubriek van heugelijke feiten compleet zijn, wanneer wij de blijde inkomste van **Pieter**, zoon van onzen onvolprezen secretaris en zijn sportieve echtgenote, niet zouden vermelden?

Wel, **Nel** en **Dick**, wij maken ons ongetwijfeld tot tolk van heel „HAARLEM” wanneer wij jullie bij deze onze hartelijkste gelukwensen aanbieden!

DE EERSTE STADION- TRAINING

**o.l.v. Jan Hut, Gerard Rinkel en
Gerrit Eysker**

was zowel wat opkomst als organisatie betreft een volledig succes. Met ongeveer 50 man werd op Zondagmorgen 13 April de reis naar het Olympisch Stadion aangevaard en bij aankomst aldaar was het wel een buitengewone verrassing reeds vier Beverwijkers aan te treffen, n.l. Henk Klufft, Jan Koopman, Arie Schaap en de junior Johan Verhorst. Bravo, Wijkers, dat was weer fijn ouderwets! Vice-voorzitter v. Duin opende deze trainingscampagne met woorden van hartelijke dank aan de Stadirectie en Chris Berger, die ook thans hun onmisbare medewerking bij het tot stand komen van de Stadiontraining 1947 verleenden. Nadat Jan Hut nog een opwekkend woord had gesproken, ging het de baan op. Na enige rondjes gezamenlijk inlopen werd er gesplitst. De specifieke wedstrijdploeg van lopers ging o.l.v. Gerard Rinkel de nodige baanroutine opdoen; Gerrit Eysker nam de werpers onder zijn hoede; Steph v. Duin bleef bij de springbak en Jan Hut nam de junioren en nieuwelingen. En dit alles ging in prachtige harmonie van leiders en atleten. Toen we dit allemaal zo overzagen, toen konden we het ons toch wel voorstellen, dat er verenigingen zijn, die ons benijden. Een Jan Hut, een Gerrit Eysker en een Gerard Rinkel als trainers, een Dr. v. Lier, die zelf dapper meetrainde, als clubarts en een Ouwerkerk als masseur, ja wat willen we eigenlijk meer! Daarom was het goed toeven op die schitterende Zondagmorgen in de arena van Jan v. d. Berg (dit is het nog steeds en zal het voor ons ook blijven). Die eerste Stadiontraining hield een belofte voor de toekomst in. Aan onze atleten de taak, die belofte in te lossen. H.

DE AANLEG VAN SINTEL- BANEN

II

Intussen is op het werkterrein de substantie voor de toplaag in orde gemaakt. En wel door menging van fijne sintels (nog gaande door 3 mm zeef), klei en teelaarde. Ook nam men wel locomotiefslakken (tot 5 mm), teelaarde, gemalen dakpannen en straatslik. De juiste mengverhouding moet

Het Vrije Volk

experimenteel gevonden worden, zodat een goede binding van deze toplaag wordt verkregen. Dan wordt deze in twee lagen van elk 5 cm opgebracht en wederom elk afzonderlijk met een nog zwaardere wals aangewalst. En daarmee is onze baan gereed. Natuurlijk zijn er nog veel technische details. En ook veel bijkomende werkzaamheden, b.v. die der werp- en springgelegenheden, die weer andere eisen aan aanleg stellen, doch hierop zullen wij niet verder ingaan. Ook de z.g. „gravel“-banen (als bij tennisbanen) laten wij verder onbesproken.

Het verdient aanbeveling te trachten de werkzaamheden in het najaar gereed te hebben om daarna de baan te laten overwinteren. In het voorjaar daarna de baan weer wat losharken, om wat te laten luchten, daarna weer licht aanwalsen en dan pas laten gebruiken... Geduld is 'n schone zaak, sintelbaan-enthousiasten!

Meermalen hoort men de vraag stellen: „Een sintelbaan als ijsbaan te gebruiken, is dat nu wel goed?“ Zoals men weet, wordt b.v. de sintelbaan aan het Olympiaplein te Amsterdam 's winters als zodanig gebruikt. Evenzo de zowel bij athleten als schaatsenrijders bekende baan in het Bislet-stadion te Oslo en ook de baan in Stockholm, die voor de beste in Europa doorgaat en inderdaad ook de snelste baan is. En zoals de wedstrijdathleten onder ons weten, is genoemde baan in Amsterdam thans ook één van de beste in Nederland. Inderdaad blijkt dus, dat het als ijsbaan gebruiken van een sintelbaan eerder voordelig dan nadelig te zijn. Nog afgezien van het feit, dat het een belangrijke bron van inkomsten kan zijn. Maar waarom is dit ijsbaangebruik van een sintelbaan dan zo gunstig voor de baan? Dit is te wijten aan het opvriezen van de baan, waardoor deze weer veel lossier wordt. Het lijkt echter niet van belang ontbloeit om na te gaan, hoe een overwintering op een baan inwerkt. In dit verband zijn we benieuwd, hoe de beide banen in onze omgeving — de D.E.M.-baan in Beverwijk en Watervliet in Velsen — die volgens een verschillend procedé zijn vervaardigd, zich na de ijsperiode gedragen. Aanvankelijk leek Watervliet minder te voldoen; deze baan had echter nog niet overwinterd.

Nadat de baan de ijsbaangedaante weer afgedaan heeft, moet deze met de machinehark weer losgeharkt worden om deze wat

te laten luchten. Daarna moet de baan weer licht aangewalst worden. Ook na gereedkomen dient de baan geregeld onderhouden te worden, de duurte van een sintelbaan is daarom dan ook vooral gelegen in het onderhoud. In ieder geval dient een sproeileiding aangelegd te worden met een aantal hydranten, zodat de baan bij droogte ook geregeld vochtig gemaakt kan worden.

Tenslotte is het zeer doelmatig om de sintelbaan aan te leggen om een voetbalveld van een 1e klasse-club. Daardoor kan het voetbalveld ook 's winters, als er door vorst niet gespeeld kan worden, zijn geld opbrengen. Bovendien heeft het voor de betreffende voetbalclub bij training het voordeel, dat bij nat weer toch op een droge grond (de baan) getraind kan worden. Ook blijft daardoor het publiek op een betere afstand van de „out“-lijnen van het speelveld. Cor Bosloper.

WEES EERLIJK

Hol je elke morgen naar de trein om deze steeds weer op het laatste nippertje te halen? Dan heb je gebrek aan zelfdiscipline, een onmisbare factor, als je wat wilt bereiken in onze sport. Oefen je hierin meer en je prestaties zullen beter worden.

Ben je steeds een kwartier of meer te vroeg, wanneer je ergens op een bepaald tijdstip moet zijn? Een te grote voorzichtigheid, die in een atletiekwedstrijd heel vaak de sterkste loper toch nog doet verliezen, speelt je parten. Probeer dan vóór alles meer „durf“ aan te kweken.

Jan P. Strijbos zendt: EEN GROET UIT HET VERRE ZUIDEN

Het is vandaag 6 Januari 1947 en we zitten ergens in de Zuidelijke IJszee. We weten niet precies waar we ergens uithangen, want sinds ons vertrek uit Kaapstad varen we op een z.g. geheim bestek. Niemand weet onze juiste positie, uitgezonderd dan de kapitein en de stuurliu en de expeditieleider Jespersen. Naar schatting zitten wij zo ongeveer op de 58e Zuiderbreedtegraad, een 400 mijl verwijderd van Bouvet-eiland. Ik stuur deze groet mee met de tanker, die half Januari hier verwacht wordt om traan over te nemen. De tanker blijft tot midden Februari bij ons en is pas begin April in het Va-

derland, Wij arriveren 6 weken later, maar jammer genoeg is de wintertraining dan al voorbij natuurlijk. Zo ver is het nu echter nog niet. We vingten tot nu toe 140 walvissen, waarbij knapen van 90 en 100 ton. De levende walvis vind ik heel mooi. Vaak zien we Humpbacks rond het schip. Dit is een soort kleine walvis, waarvan de Nederlandse naam Bultrug luidt. Ze worden niet langer dan 15 m. Kalm komen ze boven met hun geweldig dikke ruggen, het spuitgat zie je open en dicht gaan en duidelijk hoor je het krachtige geluid van het „blazen“. Dit is altijd weer een indrukwekkend gezicht en ik heb ze dan ook vaak gefilmd.

Het leven aan boord bevalt me uitstekend en ik begin een beetje zeeman te worden. Van zeeziekte heb ik geen enkele maal last gehad en ik voel me prima in orde. Nu we in het vangstgebied zitten, wordt er dag en nacht hard gewerkt. We werken in 2 ploegen (elk 12 uur) en dat gaat ook Zondags gewoon door. Het is hier niet koud, meestal zo om het vriespunt. Zon zien we weinig, vaak valt er wat sneeuw, maar het weer is toch constant redelijk. Hannes de Boer gaat met de tanker mee terug. Als deze vertrekt, is zijn werk wel klaar gekomen en gaat hij de film vast in elkaar zetten. Deze moet nagesynchroniseerd worden en waarschijnlijk spreek ik de tekst er bij. Jullie moeten deze film beslist gaan zien. Alles is hier even vet en smerig aan boord. Ik heb nog nooit zo'n zwijntroep gezien. We lopen met laarzen op scherp, want anders breek je je nek. Ook met de sportbeoefening is het nu gedaan. We doen nog wel wat kamergymnastiek, maar dat is ook alles, het dek is een slachtveld geworden en volkomen onbruikbaar.

Met de Kerstdagen werd ik verzocht het kerstfeest te leiden. De dominee ging in Kaapstad van boord en er was niemand, die dit zaakje wilde opknappen. Het feest werd in twee ploegen gevierd, want alle kerels kunnen niet tegelijk in de messroom. Ook op Oudejaarsavond had „Ome Jan“ — zoals ze me hier aan boord noemen — de leiding. De radio-uitzending uit Nederland kwam heel slecht door en alleen de lui in de radiohut hebben iets kunnen opvangen.

Ik fotografeer veel en heb ook al heel wat films gemaakt. Hoe mijn films uitgevallen zijn, kan ik nog niet beoordelen, want deze moeten in Holland in de fabriek

ontwikkeld worden. We hebben zeer veel aan onze radar-installatie, die een actieradius heeft van 50 à 60 mijl. Daarmee kunnen we grote ijsbergen peilen. Of het nu dik van de mist is of stikdonker, we kunnen de ijsbergen in de radar zien en omzeilen. Zoals gezegd, koud is het hier niet en daarbij hebben we goede kleren en is het schip prachtig verwarmd. De verwarming in de hut hebben we nog niet eens aan en ook mijn trui draag ik nog niet, want dat is me te warm. Alleen als je lang achtereen aan dek staat om naar de vogels te kijken, dan krijg je koude handen en oren. Er staat altijd een krachtige wind, windkracht 6 à 7, maar wij vinden dat al heel gewoon.

Af en toe zien we pinguïns, pinnewijners zeggen ze in Zuid-Afrika, hetgeen wel zo aardig klinkt. Het zijn koddige, leuke dieren en je lacht je een ongeluk om hun capriolen. Ik kan hun geluiden al heel goed nabootsen, terwijl Hannes de Boer de blazende humpbacks voortreffelijk imiteert.

H.A.V.-ers, ik eindig, want er moeten nog meer brieven met de tanker mee. Allemaal hartelijk gegroet en heel veel succes.

EEN WOORD VAN ONS NIEUWE LID VAN VERDIENSTE

In verband met mijn benoeming tot „Lid van Verdienste“, wil ik hieraan gaarne een woordje wijden. Wij denken dan nog even terug aan de tijd, dat ik nog Commissaris van Materiaal was. Het was aan de vooravond van een grote wedstrijd, een trialmeet HAARLEM-HELLAS-VLUG EN LENIG. Het HAARLEM-veld was tot in de puntjes verzorgd en alles maar dan ook alles was in orde. We hadden gezwoegd met karretjes zand voor de geïmproviseerde hoogspringbak, de bordjes voor het speerwerpen hadden we klaar gemaakt, de banen waren uitgezet, enz., enz.

Dan de inspectie door den „grooten baas“.

„Mogge Meneer van der Mey.“

„Mogge Nees, alles in orde?“

„Alles! Meneer van der Mey.“

Zijn scherpe ogen speurden rond en schenen het toch niet erg te vertrouwen. Er werden een paar vragen gesteld, doch tot mijn geluk kon ik ze tot tevredenheid beantwoorden. Het goedkeurend knikje

bleef niet uit. Wij wandelden ons ommetje op het terrein, tot plots gelijk een bliksem-schicht de vraag werd gesteld: „Heb je nog aan de weegschaal gedacht?“ Hoogst verwonderd antwoordde ik: „Weeg-schaal? Waarvoor?“

„Nou, de weegschaal natuurlijk om de discus of kogel te wegen bij een eventuele recordverbetering.“

Ik stond perplex en stomgeslagen over zoveel scherpzinnigheid. Met de grootste moeite heb ik toen nog voor een schaal kunnen zorgen. (Er werd inderdaad een record verbeterd. – Red.)

En zo zijn er nog meerdere aardige momenten, die mijn opvolger Herman Scholten zeker ook nog wel mee zal maken. Daarom spijt het me, dat tijd en omstandigheden het voor mij onmogelijk hebben gemaakt deze niet begeerde, maar toch prettige functie van Commissaris van Materiaal te kunnen blijven vervullen.

„Herman, doe je taak plichtsgetrouw, want je draagt veel verantwoordelijkheid.“

Dank is er voor een Commissaris van Materiaal niet bij, doch voor mij was de grootste dank van Bestuur en Leden mijn benoeming tot **Lid van Verdienste**.

Ik dank U daarvoor allen uit de grond van mijn hart. Ik behoef nu tenminste niet bij de categorie „oud roest“ het donateurs-pak aan te trekken. Maar dat belooft ik: „Indien het nodig mocht blijken, dat de H.A.V. mij nodig heeft, hetzij als springer of functionaris, Nees klaar staat voor zijn oude HAARLEM!“ Nees.

BRIEVEN UIT INDIE

Wil Lenselink:

Jullie regelmatige berichten en het clubblad vormen telkens weer een verrassing. Elk nieuwtje, elk woord over de training doet me popelen om er ook weer tussen te zitten. De kou, warover ik las in de brieven uit Holland en waar jullie nu wel doorheen zullen zijn, lijkt mij een welkome afwisseling voor de warme zône rond de evenaar.

Sport, dat kan zoveel betekenen in ons leven. Het kan je opbeuren, het kan je met het leven verzoenen. Makassar, waar ik lig, bezit een behoorlijke hoeveelheid sportterreinen. De ontwikkeling van de sport staat echter toch nog min of meer in de kinderschoenen. Voetbal is ook hier de hoofdschotel en er worden zeer vurige

partijtjes weggegeven. Handbal en zwemmen verheugen zich eveneens in een zekere populariteit. Athletiek blijft eigenlijk beperkt tot de H.B.S., maar daar vind je behoorlijke krachten, niet zo zeer gespecialiseerd als wel all-round. Er lopen daar zo'n stuk of tien knapen rond, die op hun akkertje 1.70 m hoog springen, er zijn er verscheidenen, die 40 à 45 m met de speer gooien en vooral op sprintgebied kan je hier natuurtalenten aanschouwen. Alleen heel jammer, dat het zelden tot specialisatie komt, want 's middags doen ze athletiek en 's avonds zwemmen en waterpolo.

Ter ere van de heugelijke gebeurtenis werd er in Makassar een 10 km loop gehouden. Ze doen het hier niet minder. Ik heb voor deze wedstrijd getraind, maar helaas was ik op de dag zelf door dienst verhinderd te starten. Al een paar weken van te voren zag je 's morgens om 6 uur groepen lopers door de stad trekken, die op blote voeten gingen trainen. Op de dag zelf was de belangstelling voor deze loop enorm. Overal stonden de mensen rijen dik langs het parcours, die hun favorieten toebelden. De start was vrij snel en nog voor de eerste twee kilometers waren afgelegd, lag het veld volkomen uit elkaar. Stijllopers (tenminste waarvan je zegt: „Dat lijkt wat!“) zag je practisch niet. Een kleine Indonesiër kwam als eerste aan, een vederlicht kereltje, dat volkomen uitgeput was. Als tweede kwam een jongen van ons bataljon binnen, een 100 m achter nr. 1, daarmee een prachtige prestatie leverende, daar hij de gehele nacht op wacht had gestaan. Dit is de enige officiële wedstrijd, die tot nu toe is gehouden, maar binnenkort komt er een athletiekdag, waarbij diverse nummers verwerkt zullen worden.

Jongens, ik eindig en groet jullie allemaal hartelijk, speciaal de heeren v. d. Mey en Hut. Zorg er vooral voor, dat we dit jaar weer wat dichters in de buurt van de P.H.-beker komen en bedenk daarbij, dat goede clubgeest in dit verband heel veel kan betekenen.

ONZE EERSTE KAMPIOEN

Nog is het athletiekseizoen niet begonnen, maar niettemin telt onze vereniging reeds een nationale kampioen. Vanzelfsprekend kan het (nog) geen kampioen zijn in onze eigen tak van sport, het is een bokskampioen, n.l. Ko Hessels, die op Donderdagavond 20 Maart er in slaagde

op overtuigende wijze het kampioenschap van Nederland in de vedergewichtklasse te veroveren. En hoewel laat, willen wij toch niet nalaten onze sympathieken middenafstandloper heel hartelijk geluk te wensen met het behalen van zijn zesde kampioens­titel. Moge zijn voorbeeld stimulerend werken op onze atleten in het komende seizoen.

SPORTUITWISSELING

Ook wij zullen dit jaar bij de sport­uitwisseling met Derby worden ingeschakeld. Het ligt in de bedoeling, dat wij Haarlemmers het eerst als gastheren zullen optreden en wel begin Juli tijdens de sportweek.

Daar wij heel gaarne de groep Engelse atleten in ons midden zouden willen houden, verzoeken wij opgave van degenen, die bereid zijn één of meer Engelse atleten een week in de huiselijke kring op te nemen. De uitstapjes, die onze gasten tijdens die week zullen maken, worden georganiseerd door het Sportweek-comité en worden ook door dat comité bekostigd.

In de tweede helft brengen we dan tesamen met diverse andere sportclubs uit Haarlem en omgeving een tegenbezoek aan Derby. De reiskosten van deze trip zullen waarschijnlijk de f 75.— niet te boven gaan. Er zal gelegenheid bestaan enig Hollands geld te ruilen tegen Engels, om in Engeland wat zakgeld te hebben. In Engeland geschiedt de inkwartiering evenals hier in gezinnen, zodat dit geen kosten met zich meebrengt.

Gaarne ontvangt ondergetekende zo spoedig mogelijk opgave voor deelname aan de trip, benevens wat betreft het opnemen van één of meer Engelse gasten.

Er wordt echter nadrukkelijk op gewezen, dat opgave voor deelneming aan de Engelse trip nog niet inhoudt, dat men inderdaad voor de tocht over het Kanaal in aanmerking komt, daar uit de aard der zaak slechts een beperkt aantal atleten mee kan gaan. Uit de leden, die zich hebben opgegeven, zal het bestuur t.z.t. de „HAARLEM"-ploeg samenstellen.

Bellamystr. 3, Haarlem. Ab v. d. Bel.

ZIJN DE NEGERS OP ATHLETIEKGEBIED OPPERMACHTIG?

De fenomenale prestaties, die onlangs door enkele negerathleten verricht wer-

den, maken bovenstaande vraag ongetwijfeld weer tot een der meest actuele op het gebied van de lichte atletiek.

Ondanks een tijdspanne van meer dan tien jaren ligt het ons nog vers in het geheugen hoe een Jesse Owens, een Cornelius Johnson, een John Woodruff, in het Olympisch Stadion te Berlijn de sportwereld verbaasden door hun schier fantastische prestaties.

Thans scheiden ons nog geen twee jaren meer van de Spelen in Londen. Hoe zullen dan de verrichtingen van de vertegenwoordigers van het zwarte ras zijn?

Niets is vreemder, ja, niets is misschien meer tekenend voor de grote vlucht, die de atletiek in de laatste 50 jaren gemaakt heeft, dan de wijze waarop de negers in deze tak van sport op de voorgrond getreden zijn.

Men heeft wel eens getracht dit verschijnsel aan de hand van uitvoerige explicaties over karakteristieke lichamelijke eigenschappen te verklaren, eigenschappen welke den neger in het bijzonder op sportgebied boven den blanke zouden bevoordelen, het z.g. anatomische argument.

Inderdaad schuilt er veel waars in de bewering, dat de neger door zijn betrekkelijk korte verblijf in onze blanke beschaving, waardoor hij dus in meerdere mate „natuurmens" is gebleven, over het algemeen op veel meer natuurlijke kracht en snelheid kan bogen dan zijn door civilisatie „verwende" blanke sportbroeder.

Waarschijnlijker is het echter, dat wij de oorzaak van deze bijzondere uitnemendheid op sportgebied moeten zoeken in een streven, via de sport, naar een verbetering van de maatschappelijke positie.

De meeste negers immers komen uit, wat wij noemen, een „armoedig huishouden". Een klassiek voorbeeld hiervan zijn wel de „slums" (achterbuurten) van de New-Yorkse negerwijk Harlem. Als „negers" ondervinden zij, vooral in Amerika, sociale en economische nadelen. Wanneer zij echter als bokkers (Joe Louis) of atleten roem oogsten, dan bemerken zij spoedig dat zij „geaccepteerd" worden, verafgoud zelfs door denzelfden blanke, die hen even te voren nog gerangschikt had als verschoppelingen en nietsnutten....

Is het daarom te verwonderen, dat zij zich, hiervan bewust, veel intensiever in hun sport uitleven dan de blanke, die deze

geestelijke prikkel uiteraard minder van node heeft?

Voor ons liggen de Olympische Spelen van Londen 1948.

Voor dit sportfestijn, waar 's werelds beste atleten „acte de présence” zullen geven, beschikt Amerika ongetwijfeld weer over een bijna onuitputtelijke voorraad negerathleten. Enkele hunner leverden in het afgelopen seizoen reeds prestaties van de allerbeste wereldklasse. Daar is o.a. de uit Jamaica geboortige H. McKenley, die enige tijd geleden het wereldrecord over 440 yards (402,16 m) met 46,2 sec. op zijn naam bracht, een tijd die ons als het kan nog ongelooflijker toeschijnt dan Harbig's 46,- sec. over de 400 m. Verder noemen wij nog de Engelse kampioen 1946 op de 440 en 880 yards, A. G. Wint, die eveneens van Jamaica afkomstig en minstens zo goed over de 400 m is als MacKenley en E. McDonald Bailey, de sprinter uit Trinidad, die op de Engelse A.A.A.-kampioenschappen 1946 zowel op de 100 als de 220 yards zonder concurrentie was. Hoewel deze McDonald Bailey reeds een tijd van 10,3 sec. over de 100 m deed noteren, zal het komende wedstrijdseizoen ons leren of hij inderdaad de opvolger is van den drievoudigen Olympisch kampioen en wereldrecordhouder Jesse Owens. Tenslotte hebben de Engelsen voor de Londense Spelen een sterke troef in handen in de persoon van Prins Adedoyin. Deze 23-jarige vorstenzoon uit Zuid-West Nigeria (Afrika), medisch student aan de Queen's Universiteit in Belfast, is Englands grote hope bij het hoogspringen. Zijn springtechniek is echter nog lang niet volmaakt, zijn aanloop nog te onbeheerst. Insiders zeggen echter, dat, wanneer Adedoyin zich de soepele, panterachtige aanloop van een Cornelius Johnson of een Dave Albritton weet eigen te maken, ook hun prestaties van om en nabij de 2,10 m voor hem niet onbereikbaar zullen zijn.

Hoe de atletiek zich verder ook zal ontwikkelen, vast staat, dat de rol die de negerathleten in de geschiedenis van de top-prestaties spelen, nog lang niet ten einde is. Gévébé.

Reisindrukken over de atletiek in Duitsland.

LEEFT HARBIG NOG?

Wanneer je slechts een week in Duitsland door de Brits-Amerikaanse zône hebt gereisd en het grootste gedeelte van deze

tijd moet benutten om je slaap-, eet- en vervoersproblemen op te lossen, is het moeilijk tussen de lange treinreizen en „zaken doen” door, een juist beeld te krijgen van de atletiek bij onze Oosterburen. Toch heb ik wel enige gegevens kunnen verkrijgen.

Men is bezig de atletiekorganisatie in Duitsland weer op te bouwen. Er wordt echter wel beseft, dat de achterstand op het buitenland groot is. In het buitenland immers sneuvelden na de oorlog reeds diverse nationale records, doch in het voormalige Derde Rijk kunnen deze zelfs nog niet benaderd worden. De oorzaken hiervan zijn gemakkelijk aan te wijzen, n.l. te weinig voedsel, gebrek aan kleding en materiaal en m.i. ook de apathische geest. Men probeert de Duitse jeugd, die inderdaad opgroeit temidden van het puin der vernielde steden en onder een bevolking, die in vele opzichten elk gevoel van samenwerking en solidariteit mist, voor de sport te winnen. Zo organiseren de Amerikanen b.v. bokswedstrijden voor de jeugd. De zône-voetbalwedstrijden waren al weer gauw op gang en ook wielervedstrijden worden regelmatig gehouden.

In de atletiek benaderen enkele jeugdige beoefenaren reeds de seniorenprestaties, hetgeen ook wel nodig is, daar er slechts weinigen van de oudere atleten overgebleven zijn. In dit verband werd mij nog een sensationeel nieuwtje verteld: Harbig, de befaamde 400 en 800 m loper, zou namelijk niet aan het Oostfront gesneuveld zijn, doch zich in Russische krijgsgevangenschap bevinden. Een medekampbewoner van den voormaligen wereldrecordhouder had dit in een brief aan één zijner familieleden geschreven. Een bevestiging van dit bericht kon ik echter niet verkrijgen, doch wel werd mij beloofd de bewuste brief aan mij ter inzage op te zenden.

Evenals hier tijdens de bezetting is de starter „ontwapend”. Hij gebruikt thans of de fluit of twee plankjes, die aan de handen zijn bevestigd, welke tegen elkaar geklapt worden.

Ook nu toont het Duitse volk zich weer „athletiek-minded”, want de wedstrijden, die worden gehouden, verheugen zich vaak in een uitstekende publieke belangstelling. De banen worden goed onderhouden. Zo zag ik toevallig, dat in Keulen de sintelbaan van de sportvereniging der Spoorwegen werd gerold.

Wat de prestaties betreft, slechts enkele resultaten van het vorig seizoen, gemaakt tijdens de kampioenschappen in de Amerikaanse zône, zijn mij bekend. De kogelstoter Heinker uit Baden benaderde de 14 m. Alleen Geist van de K.T.S.V. '46 uit Karlsruhe sprong hoger dan 1,70 m, terwijl Maier uit Heidelberg door een goede eindsprint de 5000 m wist te winnen. Helaas kon ik de tijd van Maier niet te weten komen.

De 4 × 100 m was voor de K.T.S.V. '46. Ook de damesathletiek wordt weer beoefend. S. G. Mannheim won de 4 × 100 m, terwijl Mej. Bauer uit Handschalsheim de 100 m won.

Laat ons hopen, dat het Duitse volk door betere leiders en een meer sportieve geest en opvoeding in de toekomst een waardiger plaats zal bezetten, dan zij op grond van de afgelopen jaren thans in de wereld inneemt. J. Emile Bleyswijk.

DE OLYMPISCHE SPELEN.

Nu we nog slechts ruim een jaar van de eerstvolgende Olympische Spelen verwijderd zijn, is het misschien niet ondstaan der Spelen in te gaan. De meeste mensen weten wel, dat de O.S. iets te maken hebben met de oude Grieken, doch verder gaat dan doorgaans hun kennis niet. Inderdaad hebben de Spelen iets met de Grieken uit de grijze oudheid te maken. Zij waren één van de vier nationale feesten en van deze wel de beroemdste. Ze werden ieder vijfde jaar in het begin van de maand Juli te Olympia ter ere van den God Zeus gehouden.

In 884 v. Chr. werden de Spelen door de Spartaanse wetgever Lycurgus en de Eleïsche vorst Iphitus drastisch vernieuwd. O. a. werd bepaald, dat alleen de Hellenen tot de deelnemers konden behoren. De eventuele deelnemers moesten zich zeer zorgvuldig voorbereiden. De laatste dertig dagen werden doorgebracht in het gymnasium te Elis, waar de maaltijden sober, de training daarentegen buitengewoon zwaar was. Het gevolg was, dat de zwakkeren afvielen en er een keurtroep overbleef, die dan aan de Spelen deelnamen. Alvoorens de Spelen een aanvang namen, werden er grote offers aan de Goden gebracht, want zoals reeds gememoreerd, en dit dienen we vooral niet uit het oog te verliezen, werden de O.S. in die dagen voorna-

melijk gehouden ter ere van den Oppergod Zeus.

De Spelen duurden met inbegrip van de prijsuitreiking vijf dagen en bestonden o.m. uit wedrennen, discuswerpen, worstelen en springen. Als bijzonderheid dient niet achterwege gelaten te worden, dat het voor de vrouwen verboden was de wedstrijden bij te wonen. Men vreesde blijkbaar, dat het schone geslacht de deelnemers te veel zou afleiden. Slechts de priesteres Demeter mocht als enige vrouw aanwezig zijn.

Van 776 v. Chr. tot aan de regering van Keizer Theodosius in 394 v. Chr. werden de Spelen onafgebroken gehouden. Men verheerlijkte de overwinnaars met lofzangen en standbeelden werden voor hen opgericht. Zij werden getooid met olijfkranen om het hoofd en kregen palmtakken in de hand. Bij terugkomst in hun vaderstad hielden zij plechtige intochten en zij kregen diverse privilegiën. Zo hadden zij bij alle schouwspelen ereplaatsen en hoefden zij geen belasting te betalen.

In 1896 werden de klassieke O.S. weer in ere hersteld. De naam van den man, die het initiatief hiertoe nam, Pierre de Coubertin, zal te allen tijde met de moderne Olympische Spelen verbonden blijven. In 1894 kwamen te Parijs vertegenwoordigers van 22 landen in congres bijeen en werd aldaar de I.O.C. (het Internationaal Olympisch Comité) gesticht. Toen de kwestie aan de orde kwam, waar de eerste O.S. moesten worden gehouden, kon het moeilijk anders, of het oog moest op Griekenland vallen. In dat land waren de O.S. immers ontstaan. En zo werden dan in 1896 in Athene de eerste moderne Spelen georganiseerd. Nu echter ter ere van de sport en niet meer voor die van Zeus. Daarna werden ze achtereenvolgens gehouden te Parijs in 1900, te Saint Louis in 1904, te Londen in 1908, te Stockholm in 1912, te Antwerpen in 1920, wederom te Parijs in 1924, te Amsterdam in 1928, te Los Angeles in 1932, en te Berlijn voor de laatste maal in 1936. Zowel in 1916, als in 1940 en 1944 konden de Spelen wegens oorlogen geen doorgang vinden, waaruit dus blijkt, dat het verheven doel, dat De Coubertin voor ogen had, toen hij de Spelen weer instelde, n.l. het dichter tot elkaar brengen der volkeren, niet verwezenlijkt is. Hetgeen voor ons echter geen beletsel mag zijn zijn hoog ideaal juist nu met vereende kracht na te streven. H.